

เสือโคคำฉันท

ผู้แต่ง   สันนิษฐานว่า ผู้แต่งคือพระราชนคร

ลักษณะการแต่ง   แต่งด้วยฉันทและกาพย์ ตอนท้ายเป็นโคลงสี่สุภาพ

เรื่องย่อ

กล่าวถึงลูกเสือและลูกโคที่สาบานจะรักกันเหมือนพี่น้อง วันหนึ่งแม่เสือซึ่งสาบานว่าจะไม่ทำร้ายโคแม่ลูกได้เสียสัตย์ ลูกเสือและลูกโคจึงช่วยกันฆ่าแม่เสือ แล้วชวนกันไปหากินจนพบพระฤาษี จนถูกขู่ว่าจะเป็นคนลูกเสือชื่อพหลวิไชย ลูกโคชื่อคาวี พระฤาษีมอบพระขรรค์ให้เป็นอาวุธ แล้วทั้งสองจึงลาไปยังเมืองมคร พระคาวีได้ฆ่ายักษ์ตาย จึงได้นำสุรสุมธาราชิตาท้าวมคร แต่ทรงถวายแก่พระพหลวิไชย แล้วเดินทางต่อไป โดยต่างฝ่ายต่างเสียดอกบัวไว้คนละดอก เมื่อไปถึงเมืองร้างแห่งหนึ่ง พบกลองโบนิ่งซึ่งตีไม่ดัง ผ่าดูพบนางจันทร์ผู้มีผมหอม พระคาวีจึงช่วยนางจากนกอินทรีด้วยพระขรรค์วิเศษและได้นางเป็นชายา ต่อมานางจันทร์ผมหอมใส่ผมหอมลงในผอบ แล้วลอยน้ำไป ท้าวศกุนิเจ้าเมืองพัทวิไชยเก็บได้จึงหลงใหลผมหอมนั้นมาก นางทาสีอาสาไปน่านางมาถวาย นางออกอุบายจึงได้นางจันทร์ไป แต่ท้าวศกุนิไม่อาจเข้าใจนางได้ เพราะร้อนดังไฟ เมื่อพระพหลวิไชยเห็นดอกบัวอิฐฐานเหยี่ยวลงเป็นลางร้ายจึงตามหาพระคาวี และช่วยพระคาวีจนพ้น และพากันออกตามหานางจันทร์จนพบ และช่วยเหลือนางออกมาได้ พระคาวีได้อภิเษกกับนางจันทร์และครองเมืองพัทวิไชยสืบมา

ที่มา : ประวัติวรรณคดีไทยสมัยสุโขทัยและอยุธยา ของเสนีย์ วิลาวรรณ

สื่อโคคำฉันท

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันเสาร์ที่ 06 กันยายน 2008 เวลา 13:59 น. - แก้ไขล่าสุด วันอาทิตย์ที่ 21 กันยายน 2008 เวลา 21:54 น.
